

Ján Adamus

10. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Ježiš vošiel so svojimi učeníkmi do domu a znova sa zišiel toľký zástup, že si nemohli ani chleba zajesť. Keď sa to dopočuli jeho príbuzní, išli ho odviešť, lebo hovorili: „Pomiatol sa.“ Zákonníci, čo prišli z Jeruzalema, hovorili: „Je posadnutý Belzebulom“ a: „Mocou kniežata zlých duchov vyháňa zlých duchov.“ On si ich zavolať a hovoril im v podobenstvách: „Ako môže satan vyháňať satana? Ak sa kráľovstvo vnútorne rozdelí, také kráľovstvo nemôže obstáť, a ak sa dom vnútorne rozbije, taký dom nebude môcť obstáť. Ak satan povstane proti sebe samému a je rozdelený, nemôže obstáť, ale je s ním koniec. Nik nemôže vniknúť do domu silného človeka a ulúpiť mu veci, kým toho silného nezviaže, až potom mu vyplieni dom. Veru, hovorím vám: Ľuďom sa odpustia všetky hriechy i rúhania, ktorými by sa rúhali. Kto by sa však rúhal Duchu Svätému, tomu sa neodpúšťa naveky, ale je vinný večným hriechom.“ Lebo hovorili: „Je posadnutý nečistým duchom.“ Tu prišla jeho matka a jeho bratia. Zostali vonku a dali si ho zavolať. Okolo neho sedel zástup. Povedali mu: „Vonku ťa hľadá tvoja matka, tvoji bratia a tvoje sestry.“ On im odvetil: „Kto je moja matka a moji bratia?“ Rozhliadol sa po tých, čo sedeli okolo neho, a povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra i matka.“

Mk 3,20-35

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Mnohí veriaci, keď počúvajú o Ježišovej добрote a z nej plynúcich zázrakov, majú túžbu žiť v jeho časoch, vidieť jeho tvár a počuť jeho hlas. S túžbou vidieť Ježiša samozrejme plynie aj túžba vidieť jeho učeníkov, najmä, ak nosíme meno niektorého z nich, Pannu Máriu, Lazára, Veroniku... Lucka, žiačka 3. triedy povedala na hodine náboženstva: Tak rada by som bola Ježišovou príbuznou. Kňaz sa jej spýtal, čo by robila a ona: Navštevovala by som Ježišov dom, hrala sa a rozprávala nielen s ním, ale aj s Jozefom a Máriou.

Iste mi dáte za pravdu, že žiačkina túžba je krásna, ale nespíiteľná. Raz sa možno splní jej časť, keď spolu s pútnikmi bude cestovať do Nazareta, ale to už nebude Nazaret, aký bol za Ježišových čias. Vtedy to bola malá osada s niekoľkými desiatkami domov a dnes je to mesto s 80-tisícami obyvateľov, v ktorom nenájdete ani Ježiša, ani apoštolov, ani jeho príbuzných.

Napriek tomu Lucku poteší dnešné evanjelium, ktoré jasne hovorí, akým spôsobom sa stať

Ježišovým príbuzným. Ježiš učil v jednom dome, kde sa zhromaždili rozliční ľudia. Jedni ho počúvali s otvorenými ústami a vzbudzovali si predsavzatie žiť podľa toho, čo hovorí, druhí - farizeji, mu nežičili a boli nepriateľskí, lebo videli jeho zázraky. Aby ho mohli dobre „očierniť“ hovorili, že ich koná s pomocou kniežata diablov, ale Ježiš ich vysmial, lebo ich tvrdenie odporovalo logike. Ako by mohol diabol premáhať iného diabla? Diabli predsa spolupracujú, aby vo svete vybudovali svoje kráľovstvo zla.

Počas Ježišovho kázania prišli za ním jeho príbuzní spolu s Máriou. Pre množstvo ľudí v dome však nemohli vojsť dnu. Preto prosili tých, čo boli pri nich najbližšie, aby vyvolali Ježiša von. On však nechcel prerušiť svoje kázanie a situáciu využil k tomu, aby ľudí poučil o duchovnom príbuzenstve, ktoré je iné ako pokrvné. Povedal: *Kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra i matka.* A keďže v dome bolo veľa dobrých ľudí, ktorí túžili plniť jeho vôľu, ukázal na nich a povedal im: *Hľa, moja matka a moji bratia.*

Pre Lucku, ale aj pre nás, je to veľmi radostná správa, že každý kresťan, ktorý plní Otcovu vôľu a snaží sa žiť podľa jeho prikázanií, je bratom a sestrou Ježiša Krista. Veriaci, ktorí túžia byť jeho príbuznými, nemusia cestovať do Nazareta, ale stačí, keď žijú podľa evanjelia.

Predstavenej sestier karmelitánok v Lisieux napísal mladý kňaz, ktorý mal odcestovať na misie do Číny a prosil, aby niektorá zo sestier sa podujala modliť za Božie požehnanie pre jeho prácu. Matka predstavená určila sestru Teréziu. Misionár jej v liste poslal svoj primičný obrázok a do listu napísal: *Tu, na zemi, pracujeme spoločne, ale odmenu si podelíme v nebi.* Keďže Terézia mala štyri sestry a žiadneho brata, „osvojila si“ onoho kňaza a napísala mu: *Drahý brat, zverujem Ťa Bohu. Ak onedlho pôjdem do neba, poprosím Ježiša, aby mi dovolil Ťa navštíviť na misijnej stanici, kde budeme spoločne plniť náš apoštolát. Zatiaľ budem s Tebou zjednotená v modlitbe a prosím Ježiša, aby mi nikdy nedovolil radovať sa, keď Ty budeš trpieť. Prosím Ťa, brat môj, aby si požehnal tú, ktorú mu Ježiš dal, aby bola jeho sestrou.* Terézia skutočne onedlho zomrela a z neba sa starala o svojho brata - misionára. Iste všetci vieme, že išlo o svätú Terezku Ježiškovu, patrónku misií.

Ježišovým priáním je, aby všetci ľudia boli jednou veľkou Božou rodinou, aby sa mali radi a pomáhali si. Keď dnes budeme prijímať Ježiša do svojho srdca, prosme ho, aby nám pomáhal, stať sa dobrou a milujúcou rodinou.

sv. Antona Paduánskeho

Hodina je tu polnočná, prorocký hlas nás nabáda: vzdávajme Bohu pochvalu, Otcovi vždy aj Synovi

Pravda, aj Duchu Svätému, veď dokonalú Trojicu a jednu bytia podstatu treba nám stále velebiť.

Tento čas taký postrach má, že anjel posol-pomstiteľ smrť Egyptanom spôsobil, zahubil prvorođených.

Pre dobrých je to spásy čas, neodvážil sa potrestať ich anjel, lebo na dverách znamenie krvi zbadal včas.

Veľmi sa Egypt rozžialil, smútok mal z toľkých pohrebov, no Izrael sa radoval, chránený krvou baránka.

My sme ten pravý Izrael, v tebe sa, Pane, tešíme, diabla i zla sa chránime, chránení krvou Baránka.

Predobry Kráľ, nech hodni sme uvidieť slávu nebeskú, kde túžime ťa velebiť a chvály vzdávať naveky. Amen.

Kúsok pre mamy

Keď sa cítiš odmietaná..

Svätá Margaréta z Castella

Svätá Margaréta žila v Taliansku v 24. storočí. Napriek tomu, že sa narodila s mnohonásobným postihnutím a rodičia ju opustili, vytrvala v živote svätosti a služby. Je patrónkou nenarodených detí a postihnutých a jej sviatok si pripomíname 13. apríla.

Každá z nás sa niekedy v živote cítila odmietnutá alebo zabudnutá. Možno sa tí, ktorých milujeme a obdivujeme, kamsi vytratil, keď sme ich najviac potrebovali. Možno ťa opustil manžel a na deti si ostala sama.

Nech už bola situácia akákoľvek, v takej chvíli sa cítime osamelé, zranené a nemilované. Možno si dávaš otázku, či vôbec môžeš byť niekomu na osoh, keď sama zakusuješ takúto bolesť.

Svätá Margaréta sa narodila telesne postihnutá a slepá. Rodičia sa za ňu veľmi hanbili a zavreli ju do komôrky na svojom hrade. Neskôr sa dopyčuli, že ich dcéra sa môže uzdraviť, ak ju zoberú na púť do kostola v Castelle. Keď však uzdravená nebola, nechali mladú Margarétu tam a odišli.

Z Božej milosti si ju osvojili miestni zbožní manželia, ktorí ju našli túlať sa ulicami. Onedlho vstúpila do rehole a zasvätila svoj život skutkom milosrdenstva voči chudobným a väzneným. Možno i my môžeme nasledovať príklad svätej Margaréty a využiť bolesť a pocit odmietnutia ako katalyzátor, aby sme dokázali milovať tých, ktorých svet okolo nás nemá rád.

Lebo Pán neodvrhne svoj ľud a neopustí svoje dedičstvo.

Ž 94,14

Svätá Margaréta, oroduj za mňa, aby som nezabudla na bolesť z odmietnutia a osamelosti. Len tak budem môcť rozumieť a slúžiť tým, ktorí trpia v dnešnom svete.

Lebo Pán neodvrhne svoj ľud a neopustí svoje dedičstvo.

Ž 94,14

Svätá Margaréta, oroduj za mňa, aby som nezabudla na bolesť z odmietnutia a osamelosti. Len tak budem môcť rozumieť a slúžiť tým, ktorí trpia v dnešnom svete.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Upratovanie kostola:

Ďakujem rodičom prvoprijímajúcich detí za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu. Prosím o upratovanie skupina čísla domov od 354 – 387.

Birmovanci:

V piatok 14. júna pozývam na sv. omšu o 18:00 hodine. Po sv. omši bude nácvik birmovancov.

Účasť birmovancov je veľmi potrebná. Stretnutie s rodičmi birmovancov bude v nedeľu 16. júna po druhej sv. omši v čase okolo 12:00 hodiny. Účasť aspoň jedného rodiča je veľmi potrebná.

Sväté omše po 10. týžďňa v Cezročnom období (B)

10.VI. pondelok

13:00 Za † Augustu Radakovičovú (pohrebná sv. omša a pohreb)

11.VI. utorok

18:00 Za † Máriu Kulifajovú (1. rok od smrti)

12.VI. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

13.VI. štvrtok

18:00 Za † Antona a Brigitu Mruškovičových

14.VI. piatok

18:00 Za † Augustína (30. výročie smrti) a Máriu a rodičov

15.VI. sobota

08:00 Za † Jána a Serafinu Podmarčíkových, zaťa Imricha a starých rodičov

16.VI. 11. Nedeľa v Cezročnom období (B)

8:00 Na úmysel

Lektori: Pešková Macáková

11:00 Za farníkov

Lektori: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár sv.

10.VI. pondelok

11.VI. utorok

12.VI. streda

13.VI. štvrtok

14.VI. piatok

15.VI. sobota

sv. Bohumil, biskup

sv. Barnabáš, apoštol

sv. Gašpar Bertoni, kňaz

sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi **Lsp**

sv. Elizej, Valér a Rufín, mučeníci

Prebl. Panny Márie v sobotu

Slovo na dnes

Ako na to

Prvým predpokladom modlitby s Písmom je chcieť, rozhodnúť sa pre ňu a prijať aj riziká, že nevyjde všetko podľa mojich predstáv. Po rozhodnutí vykročiť na túto cestu je dobré si na čítanie Písma nájsť pokojné miesto a po odstránení rušivých vplyvov prijať tie, ktoré sa odstrániť nedajú. Oddeliť sa od predchádzajúcich činností a uvedomiť si, čo idem robiť, kto je ten, s kým sa chcem pomocou Písma rozprávať.

Potom zaujmem vhodnú polohu tela, aby ma nevyrušovala svojou nepohodlnosťou, no ani neuspávala. Pomáha mi držanie Písma v rukách a možno aj dočasné privretie očí s prirodzenou clonou viečok, ktoré mám proti rušivým vizuálnym vnemom k dispozícii. Okrem vyrovnanej chrbtice dobre robí aj čerstvý vzduch a správne, pokojné dýchanie. Niekomu poslúži aj trochu istej psychohygieny, ktorou možno niekoľkokrát za sebou pri nádychu virtuálne, ale aj skutočne nasávať Božiu lásku a milosť - a naopak, pri výdychu zo seba uvoľňovať tieseň či napätie. Určite na svoje utíšenie netreba šetriť časom, aj keď voči nemu pocítim istý odpor. Neradno sa ho však ani zľaknúť, lebo jeho sila postupne poľaví.

Keď som utíšil svoje telo, pokúsím sa aký-taký pokoj vniesť aj do svojich myšlienok. Čiže dať bokom problémy, ktoré treba riešiť, správy, na ktoré treba odpovedať atď. Celkom na nulu sa nedostanem, lebo myšlienky sú ako neposedné deti, stále sa potrebujú niečím zaoberať. Zároveň sa usilujem dostať do kontaktu aj so svojim srdcom, čiže citmi, ktoré tak ako myšlienky treba upokojiť. S nimi je to ešte náročnejšie, lebo podobne aj tie, ako to býva u detí, ak majú svoje chůtky alebo boľáčky, tak chcú celú našu pozornosť upútať na seba. No a v prvom rade ide o to, aby som svoje vnútro naplňal úctou a láskou k tomu, s kým sa práve chystám rozprávať.

Čo robiť

Ak sa mi toto všetko aspoň relatívne podarilo, je dobré v tomto kontakte so sebou zotrvať, ustáliť sa v tejto pozícii. Obrazne povedané, ostať nepohnute, ticho a uvoľnene sedieť ako nejaká hora či byť v takom pokoji ako voda jazera, nerozčerená ani najjemnejším vánkom, že v ňom ľahko rozoznám slnko i vlastnú tvár. Alebo svojím pokojom zmiastím i poletujúceho motýlika, ktorý si krotko sadne na moju ruku. Aj prorok Eliáš dosvedčuje, že Pán k nemu neprišiel v hluku vetra či v zemetrasení, ale v jemnom vánku." Sústrediť sa na svoje vnútorné hnutia, ako keď sa ježko stočí do guľky alebo korytnačka stiahne do svojho panciera. Ak sa mi podarí pri takomto zastavení času pár chvíľ zotrvať, prišiel čas pozvať svojho osobného Učiteľa, Ducha Svätého na pomoc. Prosiť si od neho silu, svetlo. Skrátka, dovolím mu, aby ma sprevádzal, pomáhal vybrať správny chodník a nezblúdiť z neho. Stačí jednoduché, tiché a opakované vzývanie: **Príd', Duchu Svätý, príd', Svätý Duch, príd'.., príd'.** Veď ten istý Duch, ktorý sa dotkol duší svätopiscov biblického textu, sa bude dotýkať aj tej mojej. Netreba sa Ducha Svätého báť. On je nežne pokornou tvárou Boha, lebo Otec mi ho dá vždy, keď oň prosím. Dokonca býva dobré zakúsiť i jeho nedostatok a seriózne si uvedomiť, ako veľmi ho potrebujem.

Kedy vykročiť

Ak sa mi podarilo utíšiť, som pripravený vydať sa o kus cesty ďalej. No ak sa to nedarí, netreba strácať odvalu. Najdôležitejšia je snaha, nie výsledok. A to bude platiť na celej našej ceste. Možno sa to zdá divné, že aj vtedy, keď sa stíšenie nejako zvlášť nedarí, je možné vydať sa

vpred. Zaiste, veď nie som na celú vec iba sám, pracuje vo mne aj a hlavne Duch Svätý a výsledky našej spolupráce nepotrebujú byť merateľné mojou spokojnosťou. Celkom jednoducho môžem ten virvar v sebe detinsky odovzdať Bohu. Jediným rizikom pri tomto kroku, a tiež pri celej ceste s Pánom v Písme je, že sa dám znechutiť, keď pri pohľade do seba vytuším či odhalím chaos, bolesť či nepokoj. Vtedy veľmi ľahko zavriem Bibliu a chytím sa radšej niečoho celkom konkrétneho. Takí sme. Ak však, naopak, ľahodne a posilňujúco prežívam ticho v Božej prítomnosti, nenáhlím sa ďalej. Môžem zotrvať v pokoji, veď čítanie Písma mi určite neujde.

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliu“

Slobodná vôľa a Božia vôľa

„Boh nám dal slobodnú vôľu a zároveň chce, aby sme plnili jeho vôľu. Neodporuje si to? Je to veru ťažká otázka a neviem, či na ňu dokážeme dať naozaj vyčerpávajúcu odpoveď. Skúsme sa však zamyslieť nad osobou Ježiša Krista.

Vieme, že Ježiš Kristus bol dokonalý Boh a dokonalý človek. Mal Božiu aj ľudskú vôľu. A vieme, že v ňom obe vôle boli v dokonalej spolupráci, že ľudská vôľa bola dokonale podriadená Božej vôli. Pýtame sa: Ak u Ježiša bola ľudská vôľa podriadená Božej vôli, bol naozaj slobodný? Odváža sa azda niekto povedať, že Boží Syn - dokonalý človek - nebol slobodný? Ak vnímame slobodu ako najväčší dar, ktorý nám Boh dal, nie je možné, že by jeho Syn Ježiš Kristus nebol slobodný. Ježiš bol teda určite dokonale slobodný, a napriek tomu bola jeho ľudská vôľa podriadená Božej vôli, teda vôli jeho Otca. Problém je v tom, že my ľudia si nevieme odmyslieť hriech, keď sa naša ľudská vôľa protivi Božej vôli. Ak nepáchame hriech a teda naša ľudská vôľa sa neprotivi Božej vôli, naša vôľa spolupracuje s Božou a neodporujú si navzájom.

Ak bol Ježiš Kristus - dokonalý človek - slobodný, prečo by sme nemohli byť slobodní aj my, ak zároveň napíšame Božiu vôľu? Problematické sú tu zrejme dve veci. Jednou z nich je fatalizmus a druhou neprijemnosť života. Fatalizmus znamená, že všetko je vopred naplánované a dané, že niet priestoru na kreativitu a rozhodovanie, že ako slepé stvorenia kráčame nejakým smerom, ktorý je vopred určený. Ale fatalizmus je nezmysel, vieme to zo Svätého písma aj z vlastnej ľudskej skúsenosti. Znamenalo by to skutočné obmedzenie našej slobodnej vôle, čo by Boh nikdy nedovolil. Veď nám ju dal ako najväčší dar, hoci riskoval, že môžeme spáchať hriech. Je dôležité vedieť, že možnosť spáchať hriech neznamená, že sme slobodní. Panna Mária sa nedopustila nijakého hriechu a nemala ani dedičný hriech, ale bola slobodná. Rovnako aj Ježiš Kristus. Fatalizmus teda určite nie.

Druhým problémom sú neprijemnosti života. Máme predstavu, že keď sa deje niečo, s čím nesúhlasíme, čo nám ubližuje alebo cítime, že je to neprijemné, zdá sa nám, že daná situácia popiera našu slobodu. Opäť sa však pozrime na Ježiša Krista, ktorý zažil najväčšiu „neprijemnosť“ vtedy, keď ho ukrižovali. Ale on dal svoj život za nás v úplnej slobode. To znamená, že vo chvíli, keď Ježiš obetoval svoj život, bol najľahostejší. Jeho dobrovoľné rozhodnutie dať svoj život bolo najvyšším stupňom slobody. Pri pohľade na Kristov kríž si uvedomujeme, že človek môže byť slobodný aj v tej najväčšej neprijemnosti. Ťažkosti v živote teda neobmedzujú našu slobodu. Ide len o to, ako sa k nim postavíme. Či ich dokážeme prijať a premeniť, alebo zneužijeme vlastnú slobodu a v revolte voči Bohu povieme „nie“. Keď dobrovoľne hovoríme Bohu „áno“, využívame svoju slobodu najkrajším spôsobom. Plniť Božiu vôľu a byť slobodný si teda vôbec neodporuje, práve naopak. Je to ten najkrajší a najvyšší spôsob uplatnenia vlastnej slobody.

Vladimír Turzo „A teraz čo?“

Na minútku

Na cestu s vetrom

Na trávniku v parku, pod vlahým jarným slnkom v útlej sviežej zeleni, sa objavili silné zúbkaté listy púpav. Z jednej vypučal nádherný sýtožltý kvet, nevinný, celý pozlátený a jasný ako májový západ slnka.

Zakrátko sa kvet premenil na lampášik, na ľahunkú chocholatú guľu s chlpatým páperím, vyrastajúcim zo semienok, ktoré si svorne sedeli natlačené v strede gule.

A čo sa tie semienka napremýšľali, koľko snov im rozkolísal večerný vetrik, keď bojzlivé svrčky začínali spievať svoju serenádu.

„Kam pôjdeme vyklíčiť?“

„Kto vie?“

„Vie to iba vietor.“

V jedno ráno neviditeľné silné prsty vetra zatriasli lampášikom. Semienka unášané vetrom sa rozleteli na svojich padáčikoch.

„Zbohom, zbohom!“ zdravili sa na rozlúčku.

Väčšina z nich mätko pristála na dobrej pôde v záhradách a na lúkach. Jedno semienko, zo všetkých najmenšie, po krátkom lete uviazlo v pukline vybetónovaného chodníka. Bolo v nej trochu prachu, ktorý sem navial vietor a zalial dážď. Ale čo bola tá troška v porovnaní s výživnou pôdou trávniku?

„Ale tá pôda je moja,“ povedalo si semienko.

A bez dlhého rozmýšľania sa poriadne zahniezdilo a začalo zapúšťať korenie.

Pred puklinou na chodníku stála rozheganá po-čmáraná lavička. Často tam sedával utrápený mladík.

Z očí mu sršal nepokoj a v srdci sa mu prevaľovali čierne mračná. Namiesto otvorených dlaní mal zaťaté päste.

Keď zbadal, ako sa dva zúbkaté zelené lístky predierajú z betónovej pukliny, trpko sa usmial: „To sa vám nepodarí! Ste ako ja!“ A pristúpil ich.

Na druhý deň videl, že lístky sa zdvihli a namiesto dvoch tam boli už štyri.

Od tej chvíle už nevedel od tvrdohlavej odvážnej rastlinky odvrátiť oči. O pár dní sa objavil kvet, žiarivo žltý ako výkrik šťastia.

Utrápený mladík po dlhom čase prvýkrát pocítil, že roztrpčenosť a horkosť, ktorá mu tak zvierala srdce, sa začala rozplývať. Zdvihol hlavu a zhlboka si vydýchol. Päťou udrel do lavičky a zakričal: „Podarí sa nám to! Určite! Zvládneme to!“

Chcelo sa mu plakať i smiať. A pohladil žltú hlavičku kvetu.

Rastliny vycítia lásku a dobrotu ľudských bytostí. Pre malú a odvážnu púpavičku bolo mladíkovu pohladenie najkrajšou vecou na svete.

Nepýtaj sa Vetra, prečo ťa zavial tam, kde si. Aj keď ťa dusí betón, zapúšťaj korene a ži. Si posolstvom.

Aj tieto malé príbehy sú semienka, ktoré unáša Vietor. Kde pristanú a čo urobia, to vie iba Vietor.

Lk 6, 38

Bruro Ferrero „Vie to iba vietor“

Zamyslenia

Prachom zapadnutá duša

Rozhovor s Bohom, ktorý sa začína vyznaním mojich zlyhaní, nevedie k depresii; je oslobodzujúci.

Emília Griffinová

Človek ani nemusí vyvieť niečo veľmi závažné, no postupom času akoby sa v ňom nebadane usadzoval jemný prach: s niekým sa len tak rozprávam a pri tom nepekne zavadiť jazykom o spoločného známeho; pre maličkosť sa nahnevám na šéfa, kolegyňu či podriadeného v práci, odbijem dieťa, ktoré sa túži zahrať, lebo práve si chcem v pokoji prečítať noviny, zasmejem sa na sprostom vtipe, aby sa nepovedalo, vo svojom srdci uvoľním cestu malomyselnosti, trochu za-luhám, aby som zakryl svoju chybu, nedokážem včas vypnúť televíziu...

S ľahkými hriechmi netreba hneď utekať na svedčnosť, to však neznamená, že samy od seba vyprchajú, že zmiznú vo chvíli, keď sa na ne zabudne. Prach drobných hriechov a zlyhaní sa usadzuje v duši, plodí narastajúcu mrzutosť a vnútorný nepokoj a navyše zatemňuje duchovný zrak a sluch, takže človek ťažšie rozlišuje. Inými slovami, otupuje svedomie. A to už je pomerne nebezpečná vec. Podobne ako keby sme jazdili na aute so špinavým predným sklom: môžeme ho aj naďalej používať, možno ešte aj ako-tak udržíme smer, každú chvíľu však môžeme havarovať alebo zbytočne zablúdime.

Odstraňovanie tohto denného prachu z duše preto nepovažujme za prepych! Ako hovorí Izák Sýrsky, Božie milosrdenstvo je ako mohutný prúd vody, ktorý nemožno prehradiť hrstou prachu - tento prach sa v ňom nenávratne rozplynie. Denne však musíme nazbieraný prach vystaviť tomuto očistnému prúdu: „Keď príde večer a pohľad späť nám ukáže, že sme dokončili iba málo z toho, čo sme si predsavzali vykonať, keď v nás množstvo vecí vzbudzuje pocit zahanbenia a bolesti, vezmime to všetko tak, ako to je, vložme to do Božích rúk, zverme mu to... Takto môžeme odpočívať v ňom, skutočne si odpočinúť, ako keby sme začínali nový život.“ (Sv. Edita Steinová)

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku